

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 1. Res Constantinopolitani Imperii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER LXXVI.

INNOCENTIUS III. PAPA.
PHILIPPUS & OTTO IV. IMP. OCC. ALEXIUS
JUNIOR IMP. ORIENTIS.

§. I.

*Res Constantinopolitani Im-
perii.*

Inter hæc Innocentius Pápa ad Sæcul. XIII.
Epistolam, quam sibi Alexius A.C. 1204.
junior Imperator, recepta ur-
be Constantinopolitana, scripserat, re-
Hist. Eccles. Tom. XLX. A spon- 1204. n. 2.

Sæcul XIII. spondit. Inprimis dilaudat Principem, quod Sacræ Sedi subiectum se profiteatur; & promittat, se Ecclesiam Orientis cum Occidentali iterum conjuncturum. Si fidem Ecclesiæ servaret, cuncta promittit prospera, at si deficeret, prædicit, ipsum inimicorum suorum potentia succubiturum. Hæc Epistola Anagninæ data est, quo Papa exeunte mense Septembri, anno millesimo ducentesimo tertio, concesserat, postquam totam aetatem Ferrentini transegisset. Roma enim excedere Innocentius coactus fuerat, ut Romanorum indignantium vim effugeret, nec ante mensem Martium, anno millesimo ducentesimo quarto, in urbem rediit.

Chro. Fossæ.
n. 1203
Gest. Innoc.
n. 137.

6 ep. 230. ap.
Rainald.

Papa Responsorias quoque dedit ad Bonifacium Montisferratensem, Baldinum Comitem Flandriæ, ceterosque Crucigeræ militiæ Principes. Sed consueta Benedictione eos non salutavit, veritus, ne Constantinopolim contra præceptum suum aggressi, iterum se se excommunicatione innodassent; quia res dubio non vacabat, an non promissum de futura Græcorum concordia, quod ab Imperatore juvene extorserant, commentum esset, quo culpam suam obtegerent. *Hac de re judicabimus, inquit Papa, ex effectu; si Imperator Litteras patentes mittat, a nobis servandas,*

in quibus fateatur, se istud Juramentum Sæcul. XIII.
A.C. 1204.
 edidisse, si Patriarcham compellat ad legationem ad nos adornandam, si ille Primatum Ecclesiæ Romanæ agnoscat, si obedientiam spondeat & petat Pallium, sine quo Patriarchali munere legitime de-
 fungi non potest, credemus serio rem agi. Si Imperator sub Regni auspicia id facere detrectet, constabit, nec ipsius nec vestram mentem sinceram fuisse, vosque prius peccatum, cum Jaderam obsedistis, altero cumulasse, ac iterum contra Christianos arma vertisse, quæ contra Infideles cepisse videbamini.

At longe diversa rerum facies Constantinopoli successerat. Alexio Imperatori juveni, potentiam suam satis firmam putanti, Crucigeri viles esse inceperant. Eorum amicitiam non ut antea colebat; solutionem stipulatæ auri summæ differebat, minimam partem & tandem nihil præbebat, quamvis, ut Latinis satisfacere posset, Vasa sacra aliaque ornamenta Ecclesiis detraxisset; quod admodum invisum Græcis effecerat. Tandem Crucigeri fastidiosa tergiversatione & mala denique ejus fide fatigati, bellum in Alexium decernunt, mittuntque Feciales, qui id ipsi ac Isaacio parenti in ipsa Regia denunciarent. Nic. p. 355.
Ville. 112.
 Intestini belli calamitas multo acrius Græcorum animos contra Alexium irritavit,
 A 2 alter-

Sæcul. XIII.
A. C. 1204

alterque Alexius ex genere *Ducas*, occasionis beneficio usurus, ad Imperii culmen eluctari conabatur. Huic cognomen *Mourfchoufle* ob hirsutum supercilium datum, atque isto nomine magis quam alio notus fuit. In lucem vero erupit seditio vigesima quinta Januarii anno sexies millesimo septingentesimo duodecimo, Indictione septima, secundum Græcos, seu anno salutis reparatæ millesimo ducentesimo quarto, qua populus, turmatim ad templum S. Sophiæ confluens, Senatum, Episcopos, Clericorum præcipuos, ad eligendum Imperatorem compulerunt. Plures nominabantur, & triduo inter deliberandum consumto quidam Juvenis, nomine Nicolaus Canabus, eligitur & ungitur. Dum hæc aguntur, Isaacius Imperator, morbi vi ad extrema deductus, cum morte colluctabatur, & Alexius ejus filius, comperta civium defectione, Bonifacium Marchionem ad se vocat, eoque consentiente, statuit, accitis Latinorum copiis novum hunc Imperatorem repellere.

* Mour-
choufle.

Tunc vero Alexius *Ducas**, favente fortuna, Danos, milites Prætorianos securibus armatos, sibi obnoxios reddit, & quid Alexius cum Latinis moliretur aperit. Mox, quia Protovestiario seu Vestiarii præfecto omnes aditus patebant,

bant, media nocte Principis juvenis cubiculum intrat, & ingentem animi pavorem simulans, *propinqui tui*, inquit, *cum tota Danorum cohorte, ad fores Palatii stant, furore ardent, actum est de vita, nisi fuga te proripias; nam consilia tuamque cum Latinis societatem, nescio quis, prodidit.* Juvenis, audito periculo trepidans, Ducam interrogat, quid in subita clade sibi faciendum? ille sponte sequentem in conclave, quod in Palatio habebat, quasi inimicorum manibus eripiendum trahit, & protinus incautum, ac vinculis constrictum, in tetrum carcerem detrudit. Alexio juniore capto Ducas cothurnos purpureos ceteraque Dignitatis Imperialis Insignia induit, acceptaque Græcorum fide, miserum Nicolaum Canabum, a populo, qui eum elegerat, desertum, conjecit in carcerem. Alexium vero juniorem, cum eum veneno tollere bis frustra tentasset, crudeliter strangulavit, postquam infelix juvenis menses sex & dies octo, nempe usque ad diem octavam Februarii anno millesimo ducentesimo quarto regnasset. Alexius Ducas, Imperio potitus, in vulgus sparsit, eum morte naturali ex hac vita excessisse, & dolorem acerbum fingens, exequias ritu magnifico parari jussit. Sed quod verum erat premi non potuit.

Sæcul. XIII.
A.C. 1204.

Villehard.
n. 117.

Sæcul. XIII.

A.C. 1204.

Imperio Græcorum hac rerum vicissitudine concusso, Barones Crucigeri cum Duce Venetorum, Episcopi, Clerici exercitum secuti, & quibus Papæ mandata commissa erant, conveniunt. Hi Principibus ceterisque sacris militibus denunciant; Alexium Ducam, infandam cædem ausum, Jus regnandi, aut ullam ditionem possidendi amisisse, Græcosque omnes, paricidæ obediens, ejusdem criminis se reos efficere, ac præterea Imperio vel ideo solum indignos esse, quod Jurisdictioni Ecclesiæ Romanæ se subtraxissent. *Quare, vobis omnibus præsentibus, pronunciamus, inqueiebant, bellum hoc, Justitia comite, geri, vosque, si recta voluntate Provinciam expugnatis, & potestati Sacræ Sedis redditis, Indulgentiam, vobis a Pontifice concessam, esse lucraturos.* Crucigeris hoc sermone mirum in modum accensis, bellum cum Græcis restaurant, ac omnes vires ad expugnandam secundo Constantinopolim colligere statuunt. Priusquam vero destinata exquerentur, Franci Venetique pacta condunt, qua ratione armis suis expugnata inter se partituri essent. In iis sæpius affirmant, nullo alio consilio impulsos se tanta moliri, quam ut Dei, Romanæ Ecclesiæ & Imperii honori consulere. Postquam ea, quæ ad electionem Imperatoris

Gest. Innoc.
n. 92.

toris spectant, ordinarunt, adjiciunt: Sæcul XIII.
A.C 1204.
Clericis illius Gentis, ex qua electus Imperator non fuerit, jus competat regendi Ecclesiam S. Sopiæ, & Patriarchum eligendi. Ceterum utriusque nationis Clerici illas Ecclesias, quæ ipsis in divisione obtigerint, gubernent. Bona Ecclesiis immobilia, & Clericis, unde boneſte sustententur, assignanda erunt, cetera sicut & alia bona profana dividantur. Jurejurando nos omnes obstringemus, quod integro anno, videlicet a die ultima exeuntis hodie mensis Martii, mansurimus, ut Imperium stabiliamus & electum Imperatorem defendamus. Et inferius: Si quis pacta violet, eum Pars utraque a Papa excommunicari postulabit. Hæc mense Martio, anno millesimo ducentesimo quarto Indictione septima data sunt.

§. II.

*Constantinopolis a Latinis bis
capta.*

Ergo Franci Venetique Constantinopolim, qua mari alluitur, oppugnant, & ad motis scalis superant, die Lunæ in hebdomada Passionis, duodecima Aprilis, anno Domini millesimo ducentesimo quarto, secundum Græcorum Chronologiam sexies millesimo septingentesimo

A 4 mo